

van de gammele, weinig vertrouwen inboezemende lift, hing rechts van de deur een vergulde plaat met beide namen erop.

De vrouw achter de receptiedesk ontving niet alleen de bezoekers, maar werkte ook volop mee aan het opstellen van de dossiers en de onderzoeksresultaten. Door haar deeltijdse arbeidsduur wisselde ze deze job af met een andere medewerkster, die hetzelfde werkschema hanteerde.

Vandaag zat Martine Desmet al vrij vroeg aan de balie in de sobere, lange gang die de scheiding vormde tussen twee kantoren aan de linkerkant en evenveel aan de rechterkant. De vloerbekleding van de gang was een kamerbreed tapijt in een kleur die het midden hield tussen grijs en donkergroen. Het tapijt bekleedde ook de vloeren in de kantoorruimtes. Martine was een vijftientwintigjarige blondine die enkele maanden geleden een baby op de wereld had gezet en het werk pas sinds enkele weken weer had hervat. Haar lange haar gleed voortdurend over haar schouders en bedekte voor een deel haar groene ogen. Martine was zuinig met make-up, maar ging nooit de deur uit zonder een zweem van lippenstift en een zucht discrete oogschaduw. Ze straalde een natuurlijke vriendelijkheid uit en bezat een uitzonderlijk talent om standpunten uit dossiers vanuit een ongewoon oogpunt te analyseren.

Toch stond er bij haar aankomst eerder die ochtend al iemand te wachten in de door glaspartijen gedomineerde hal tussen de buitendeur en de gemeenschappelijke voordeur. Een lange, wat kalende man van achteraan de vijftig ijsbeerde zenuwachtig door de kleine ruimte met de brievenbussen en de deurbellen. Buiten geselden de eerste herfstbuien meedogenloos het glas van de voorgevel. De slanke man droeg een lange stoffen regenjas die al enkele jaren uit de mode was en wat deed denken aan een geheim agent uit een lowbudgetfilm uit de jaren tachtig van de vorige eeuw. Hij had een puntige kin en een vrij dikke neus; zijn borstelige wenkbrauwen probeerden wanhopig zijn terugwijkende haarlijn te compenseren.

“Goeiemorgen,” zei Martine Desmet, die geen moeite deed om haar verbazing te verbergen. “Meneer Hortelmans, vermoed ik.” De nors kijkende man knikte.

“U bent er vroeg bij,” vervolgde ze.

De uitdrukking van de lange man verzachtte. “Ik kan onmogelijk thuis blijven nietsnuten,” zei CEO Danny Hortelmans. “De zaak met mijn dochter grijpt me danig bij de keel.” Martine liet hem binnen en begeleidde hem

naar de wachtkamer. Ze nam zijn jas aan en hing ook haar eigen lange regenjas aan de kapstok. Ze droeg een brede zwarte broek met fijne verticale strepen en een witte blouse met zwart omzoomde knoopsgaten. Hortelmans zat strak in het klassieke maatpak.

Korte tijd na het tweetal liep een tweede man naar binnen. De man was klein van stuk en had een erg ver terugwijkende haarlijn. Om eerlijk te zijn: volledige kaalheid was geen verre toekomst meer. Hij had een rond gezicht met wat vooruitstekende lippen en een spleetje tussen zijn twee voorste boventanden. Als hij sprak of lachte, leek het alsof enkel zijn mondhoeken bewogen. Bart Van Ham werkte als deskundige onderzoeker voor de assisenafdeling van het kantoor. De oud-politieman had er een carrière van vijftien jaar opzitten bij de gerechtelijke politie en had daar moeten vertrekken vanwege een schietincident.

De aankomst van Jonas Van Moer was het sein om het laatste kantoor in de gang op te zoeken, dat was ingericht als vergaderzaal. De ideale plek voor meetings, met zijn drie meter lange tafel en zwarte stoelen met een zachtleren bekleding en dito armsteunen. Aan de binnenmuur hing een wit markeerbord en door de ramen aan de tegenoverliggende zijde kon je, tussen de gebouwen door, de puntige daken zien van het nieuwe gerechtsgebouw van Antwerpen. Bart Van Ham spreidde een aantal papierbundels voor zich uit en sloot zijn laptop aan op het instelbare IT-paneel in het midden van de tafel.

Totaal onverwacht viel Jeroen Nagels de vergaderzaal binnen. Normaal liet de Antwerpenaar deze meetings op dit vroege tijdstip aan zich voorbijgaan, zeker als het om een potentiële assisenzaak ging. Het grote belang van een invloedrijke industrieel als Hortelmans lokte Nagels dan toch uit zijn schulp. Terwijl Van Moer nog wat sukkelde met de afstandsbediening van de projector aan het plafond, nam Nagels het woord.

“Welkom in ons kantoor, meneer Hortelmans. Mijn naam is Jeroen Nagels, zaakvoerder van het advocatenkantoor Nagels en Van Moer. We hadden u liever onder andere omstandigheden ontvangen, maar ik laat u zo meteen achter in de bekwame handen van Jonas Van Moer, onze specialist in dergelijke delicate rechtszaken.” Hortelmans knikte ongeduldig en keek Nagels na, terwijl die uit de vergaderzaal verdween en het kantoor aan de andere kant van de gang binnenliep.

“Mag ik u vragen naar de reden van uw bezoek, meneer Hortelmans?” zei Van Moer formeel.

Hortelmans wuifde even met de rechterhand. “Danny,” preciseerde hij. “Ik vrees dat we elkaar wel vaker gaan zien in deze moeilijke periode. Noem mij dus maar Danny.”

“Goed,” zei Van Moer, “ik ben Jonas en deze man naast mij is Bart, sinds enkele jaren mijn vaste handlanger op het terrein. Hij komt op plaatsen die voor mij ontoegankelijk zijn en hij heeft als ex-politie-inspecteur bronnen ter beschikking waarvan een advocatenkantoor alleen maar kan dromen. Als u mij toestaat, roep ik er ook Martine Desmet bij, onze dossierbeheerder. Wilt u een beroep doen op onze diensten, meneer Hortelmans, en zo ja, waarom wij en voor welke zaak?” Ondertussen betrad receptioniste en manusje-van-alles, Martine, de vergaderzaal. Ze plaatste een plateau met een koffiethermos en tassen op de tafel en droeg haar laptop stevig onder haar linkeroksel.

Hortelmans wond er geen doekjes om. “Je moet mijn dochter uit de gevangenis houden, Jonas,” zei hij, half dreigend, half smekend.

“We hebben meer informatie nodig, Danny. Geef ons in je eigen woorden een verslag over wat je allemaal aan de weet kwam.”

“Ik weet eigenlijk niets,” zei Hortelmans teleurgesteld. “Gisteren belde de kamergenote van mijn dochter me in paniek met de melding dat de politie hun appartement was binnengevallen om mijn meisje, Annelies, te arresteren. De politiemannen gaven bitter weinig informatie. Ze hoorde hen alleen zeggen dat moord de reden van de arrestatie was. Ik contacteerde onmiddellijk mijn raadsheer, maar die wimpelde me af, omdat hij geen ervaring heeft met strafzaken van die orde. Hij adviseerde me om discretie te bewaren, gezien mijn nieuwswaarde voor de pers, en raadde mij af om in zee te gaan met een groot advocatenkantoor dat veel ruchtbaarheid aan de zaak zou geven. Hij achtte die kans bij Nagels en Van Moer klein, ondanks de successen van de voorbije maanden.”

“Dat zou weleens kunnen tegenvallen,” mompelde Van Moer, denkend aan de paparazzi die hem bij zijn vorige zaak hadden achtervolgd. Hij boog naar voren en tikte ritmisch met zijn balpen op de tafel voordat hij begon te spreken.

“Toen mijn partner me inlichtte over uw telefoontje, ging ik meteen aan de slag,” begon hij, “maar op een zondag verloopt alles nu eenmaal trager,